

Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť
 dňa 12.02.2013
 a vykonateľnosť dňa 12.02.2013
 Krajský súd v Bratislave
 20.02.2013 Karim

- 532 -

Uznesenie

Z-2 1T/90/92

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Blažovej a sudcov JUDr. Ivety Zelenayovej a JUDr. Kamila Ivánka, v trestnej veci obžalovaného **Romana Brázdu**, pre trestný čin vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 Tr. zák. (zákona č. 140/1961 Zb. v znení účinnom do 30.06.1990), na neverejnom zasadnutí konanom dňa 30. januára 2013, takto

rozhodol:

Podľa § 231 ods. 1 Tr. por. účinného do 31.12.2005 (ďalej len „Tr. por.“) s použitím § 223 ods. 1 Tr. por. z dôvodov uvedených v § 11 ods. 1 písm. h) Tr. por., súd **zastavuje** trestné stíhanie proti obžalovanému Romanovi Brázdovi, nar. 05.04.1954, bytom Hattalova 14, 949 01 Nitra, pre skutky právne kvalifikované ako trestný čin vraždy podľa § 219 Tr. zák. a trestný čin znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák., spáchaných vo forme spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 Tr. zák., ktorých sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

v bode 1/

obžalovaní Miloš Kocúr a Milan Andrášik dňa 09.07.1976 asi o 22.30 hod. v Bratislave v blízkosti Študentského domova Ľudovíta Štúra v Mlynskej doline do osobného auta zn. FIAT 125 P, ŠPZ (teraz EČV): NRA 15 – 76, ktoré riadil Roman Brázda, násilím vtiahli študentku Lekárskej fakulty UK Ľudmilu Cervanovú a spoločne s Františkom Čermanom napriek jej odporu ju odviezli do bytu v rodinnom dome na Varínskej ulici č. 16 v Bratislave.

V tomto byte ju všetci obžalovaní proti jej vôli násilím zadržovali, pričom obžalovaní Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Roman Brázda, František Čerman a Stanislav Dúbravický ju nútili piť alkohol a vyzliekli ju so zámerom ju znásilniť. Obžalovaný Juraj Lachman potom priniesol z kúpeľne bytu šnúru na prádlo, ktorou obžalovaní Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrášik a Stanislav Dúbravický Ľudmile Cervanovej zviazali ruky a potom s ňou postupne vykonali proti jej vôli a napriek jej odporu pohlavný styk. Pritom si navzájom a tiež za súčinnosti obžalovaného Františka Čermana a Pavla Bedača pomáhali tak, že Ľudmilu Cervanovú pridržovali.

v bode 3/

obžalovaní Roman Brázda, Miloš Kocúr, Milan Andrášik, Pavol Bedač, František Čerman a Stanislav Dúbravický v noci z 09. na 10.07.1976 na podnet Stanislava Dúbravického sa rozhodli Ľudmilu Cervanovú usmrtiť preto, aby nemohla oznámiť, že bola znásilnená. Keď losovaním určili, ktorí z nich Ľudmilu Cervanovú usmrtia, naložili ju zviazanú a s ústami previazanými kapesníkom do

vozidla Romana Brázdu a odviezli ju z Bratislavy do Kráľovej pri Senci, okres Galanta, k termálnemu jazierku. Tam ju Miloš Kocúr s Milanom Andrášikom a Romanom Brázdom vhodili do vody a pod kontrolou Stanislava Dúbravického, Františka Čermana a Pavla Bedača ju utopili. Obžalovaní Miloš Kocúr, Milan Andrášik a Roman Brázda potom mŕtvolu Ľudmily Cervanovej z jazierka vytiahli a preniesli ju k neďalekej rieke Čierna Voda, do ktorej ju vhodili. V tejto rieke bola mŕtvola pred mostom v obci Kráľová dňa 14.07.1976 nájdená.

pretože tak ustanovuje vyhlásená medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Odôvodnenie

Rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.09.1982 sp. zn. 1T/6/82, v spojení s uznesením Najvyššieho súdu SR zo dňa 25.04.1983, sp. zn. 1To/17/83, boli obžalovaní Roman Brázda, Ing. Miloš Kocúr, Ing. Milan Andrášik, Ing. Pavol Bedač, Ing. František Čermana Stanislav Dúbravický uznani vinnými ako spolupáchatelia v zmysle § 9 ods. 2 Tr. zák. z trestného činu vraždy podľa § 219 Tr. zák. a z trestného činu znásilnenia podľa § 241 ods. 1 Tr. zák., obžalovaný Ing. Milan Andrášik a Ing. František Čerman tiež z trestného činu porušovania domovej slobody podľa § 238 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák. a obžalovaný Juraja Lachmann aj z pomoci k trestnému činu znásilnenia podľa § 10 ods. 1 písm. c), § 241 ods. 1 Tr. zák.

Obžalovaný Roman Brázda sa skutku, ktorý je mu kladený za vinu, mal dopustiť na skutkovom základe uvedenom vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Za to bol obžalovanému Romanovi Brázdovi podľa § 219 Tr. zák., § 29 ods. 1 písm. a/, písm. b/, ods. 3 a § 35 ods. 1 Tr. zák. uložený výnimočný úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 20 rokov so zaradením pre jeho výkon do tretej nápravno-výchovnej skupiny podľa § 39a ods. 2 písm. c) Tr. zák.

Na podklade sťažnosti pre porušenie zákona Generálneho prokurátora ČSFR podanej podľa § 266 ods. 1 Tr. por. v prospech všetkých obžalovaných Najvyšší súd ČSFR rozsudkom zo dňa 19.10.1990 sp. zn. 2 Tzf 5/90 vyslovil, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25.04.1983 sp. zn. 1To 17/83 a v konaní, ktoré tomuto uzneseniu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 2 ods. 5, § 256 Tr. por. v neprospech obvinených. Toto uznesenie v celom rozsahu a ďalej rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 22.09.1982 sp. zn. 1T 6/82 v odsudzujúcej časti zrušil. Zároveň sa zrušili i ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Krajskému súdu v Bratislave prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v Bratislave uznesením vyhlásenom na hlavnom pojednávaní dňa 18.11.1992 rozhodol, že podľa § 23 ods. 1 Tr. por. sa konanie proti obžalovanému Romanovi Brázdovi vylučuje zo spoločného konania.

Trestná vec proti obžalovanému Romanovi Brázdovi tak bola vedená v samostatnom konaní a bola jej pridelená spisová značka 1T 90/92.

Následne uznesením Krajského súdu v Bratislave zo dňa 20.11.1992 sp. zn. 1T 90/92, ktoré nadobudlo právoplatnosť dňa 20.11.1992, bolo podľa § 224 ods. 1 Tr. por. s použitím § 173 ods. 1 písm. c) Tr. por. trestné stíhanie proti obžalovanému Romanovi Brázdovi prerušené. V odôvodnení tohto rozhodnutia súd uviedol, že uznesením súdu zo dňa 22.05.1991, sp. zn. 1T 36/90 boli do konania ustanovení znalci z odvetvia psychiatrie za účelom skúmania duševného stavu obžalovaného Brázdu s tým, že bolo potrebné zistiť, či obžalovaný trpel duševnou chorobou alebo poruchou, ktoré by mu znemožňovali chápať zmysle trestného konania. Znalci na hlavnom pojednávaní zhodne uviedli, že obžalovaný Roman Brázda v dôsledku reaktívnej psychózy nie je spôsobilý chápať zmysle trestného konania.

Po právoplatnosti uznesenia o prerušení trestného stíhania vedenému voči obžalovanému Romanovi Brázdovi krajský súd v pravidelných intervaloch zisťoval, či dôvod prerušenia trvá, resp. či je možné v trestnom stíhaní menovaného obžalovaného pokračovať podľa § 224 ods. 4 Tr. por. a za tým účelom vyžadoval od ošetrojúcich lekárov správy o jeho aktuálnom zdravotnom stave, pričom uznesením zo dňa 27.02.2003, sp. zn. Z-2 1T/90/92 opätovne pribral do konania za účelom podania znaleckého posudku ohľadne duševného stavu obžalovaného Romana Brázdu znalecký ústav: Lekárska fakulta Univerzity Komenského v Bratislave. Zo znaleckého posudku vypracovaného označeným znaleckým ústavom dňa 26.11.2003 vyplynulo, že obžalovaný trpí na duševnú chorobu (paranoidnú schizofréniu s defektom osobnosti), ktorá sa u obžalovaného vyvíjala pozvoľne, zreteľná v tejto formulácii sa stala až v posledných rokoch. Sú poukazy na možný vývoj poruchy už od termínu jeho zaistenia v r. 1981, reaktívny vývoj sa postupne prehlboval a fixoval, v 90-tych rokoch už nadobudol charakter ťažkej poruchy s forenzne relevantnými dôsledkami, od r. 1996 sa uvažovalo už o schizofrénií. Obžalovaný Roman Brázda pritom v súčasnosti nie je schopný chápať zmysel trestného konania.

V ďalšom období boli súdu na jeho dopyt pravidelne zasielané správy ošetrojúceho lekára (posledná zo dňa 06.09.2012), v zmysle ktorých obžalovaný stále nie je schopný chápať zmysel trestného stíhania, nakoľko v jeho prípade ide o trvalé duševné ochorenie s pretrvávajúcimi reziduálnymi sluchovými halucináciami a paranoidno-persekučnými bludmi, ktoré si vyžaduje intenzívnu ambulantnú liečbu s častým ústavným preliečením.

Podľa § 223 ods. 1 Tr. por. súd zastaví trestné stíhanie, ak zisti za hlavného pojednávania, že je tu niektorá z okolností uvedených v § 11 ods. 1.

525-

Podľa § 11 ods. 1 písm. h) Tr. por. trestné stíhanie nemožno začať, ak bolo už začaté, nemožno v ňom pokračovať a musí byť zastavené, ak tak ustanovuje vyhlásená medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná.

Podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR každý má právo, aby sa jeho vec verejne vyjadriť ku všetkým prieťahov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol prípadoch ustanovených zákonom. Verejnosc možno vylúčiť len v

Podľa čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

S poukazom na citované ustanovenia krajský súd dospel k záveru, že v predmetnej trestnej veci sú dané dôvody na rozhodnutie o zastavení trestného stíhania voči obžalovanému Romanovi Brázdovi pre skutky uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, teda rozhodnutia, ktoré má za následok skončenie trestného konania v danej veci.

Požiadavka prejednania akejkoľvek záležitosti každého v primeranej lehote, verejne a spravodlivo nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom vyplývajúca z čl. 6 ods. 1 Dohovoru, je požiadavkou ochrany práva na spravodlivý proces.

Základným predpokladom pre naplnenie obsahu práva na spravodlivý proces je existencia podmienok umožňujúcich súdu v danej veci konať a meritórne rozhodnúť spôsobom upraveným v príslušných ustanoveniach toho procesného predpisu, podľa ktorého je súd povinný v konkrétnej právnej veci postupovať.

Citovaný čl. 6 ods. 1 Dohovoru pritom nevyklučuje takú vnútroštátnu procesnoprávnu úpravu, ktorá za existencie zákonom stanovených podmienok, dovoľuje, prípadne aj prikazuje prerušiť súdne konanie. Ide o procesné zohľadnenie takých prekážok, pre ktoré dočasne, teda po dobu ich trvania, nie je možné vykonať konanie (v zmysle vykonávania jednotlivých úkonov s výnimkou tých, ktoré smerujú k odstráneniu prekážok, pre ktoré nie je možné vo veci konať) a spravodlivo vo veci rozhodnúť, resp. vykonávanie úkonov vo veci zo strany príslušných justičných orgánov vrátane uskutočnenia pojednávania, napriek existencii týchto prekážok, by bolo v rozpore s atribútmi spravodlivého súdneho procesu.

- 526 -

Predovšetkým z hľadiska trestného procesu by však vnútroštátna právna úprava jednoznačne mala akcentovať dočasnosť takýchto prekážok, t. j. ako aj otázku, či k ich vzniku došlo po určitom čase tieto prekážky pominú, konania alebo strany v konaní.

Ak sa bez toho, že by na tom mal niekto vinu, vyskytne v konaní prekážka, ktorá so zreteľom na všetky okolnosti nemôže byť považovaná za dočasnú, naopak nie sú dané rozumné dôvody pochybovať o jej trvalom charaktere, mala by vnútroštátna právna úprava existenciu prekážky trvalej povahy zohľadniť v kontexte úpravy dôvodov zastavenia konania práve pre nemožnosť vykonania spravodlivého konania a vydania spravodlivého rozhodnutia.

Ak právna úprava explicitne nereflektuje na existenciu skutočností, pre ktorú nie je možné trestné konanie vykonať, a príslušný trestno-procesný právny predpis s ňou nespája možnosť zastavenia konania, je podľa názoru krajského súdu nevyhnutné vychádzať z úpravy obsiahnutej v čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru a s odkazom naň konanie zastaviť (v konkrétnej trestnej veci bude odkaz na citovaný čl. Dohovoru vyjadrený použitím ustanovenia § 11 ods. 1 písm. h/ Tr. por.). Výklad príslušných ustanovení Trestného poriadku, ktorých použitie prichádza do úvahy, pritom musí spĺňať požiadavky ústavnej konformity, resp. musí ísť o výklad konformný s čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru. Tento výklad nesmie vykazovať znaky svojvôle orgánu aplikujúceho právo a musí vychádzať z nespochybniteľného (a z tohto hľadiska v písomnom vyhotovení rozhodnutia dostatočne odôvodneného) záveru o tom, že trestné stíhanie voči konkrétnej osobe a trestné konanie ako také, z hľadiska jeho účelu vyjadreného v § 1 ods. 1 Tr. por., nie je možné vykonať, pričom rozhodujúci význam bude mať práve povaha skutočností, ktorá vykonaniu konania bráni. V tomto smere nie bez významu bude aj samotná dĺžka doposiaľ vedeného trestného konania a časové obdobie, po ktoré bolo trestné stíhanie prerušené.

V kontexte týchto právnych úvah je pri rozhodnutí o zastavení konania pre neprípustnosť trestného stíhania v zmysle § 11 ods. 1 písm. h) Tr. por. nevyhnutné vychádzať aj z dikcie § 1 ods. 1 Tr. por., upravujúceho samotný účel zákona. Podľa tohto ustanovenia účelom trestného poriadku je upraviť postup orgánov činných v trestnom konaní tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní. Konanie pritom musí pôsobiť na upevňovanie zákona spravodlivo potrestaní. Konanie pritom trestnej činnosti, na výchovu občanov v duchu dôsledného zachovávanía zákonov a pravidiel občianskeho spoluzitia i čestného plnenia povinností ku štátu a spoločnosti.

V danej trestnej veci je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že účel zákona vyjadrený v citovanom ustanovení nie je možné dosiahnuť.

Z obsahu posledného znaleckého posudku zo dňa 26.03.2003 podaného znaleckým ústavom: Psychiatrická klinika LFUK Bratislava, vyplýva, že obžalovaný Roman Brázda (v súčasnosti (v čase vyhotovovania znaleckého posudku) trpí na duševné ochorenie (paranoidnú schizofréniu s defektom osobnosti), táto choroba sa u obžalovaného vyvíjala pozvoľne, zreteľná v tejto formulácii sa stala až v posledných rokoch. Sú poukazy na možný vývoj poruchy už od termínu jeho zaistenia v r. 1981, reaktívny vývoj sa postupne prehľboval a fixoval, v 90-tych rokoch už nadobudol charakter ťažkej poruchy s forénzne relevantnými dôsledkami, od r. 1996 sa uvažovalo už o schizofrénií. V čase znaleckého skúmania obžalovaný Roman Brázda nebol schopný chápať zmysel konania.

Ako vyplýva z priebežných lekárskejších správ o aktuálnom zdravotnom stave obžalovaného Romana Brázdu, z hľadiska jeho schopnosti chápať zmysel trestného konania nedošlo k žiadnej relevantnej zmene jeho zdravotného stavu.

Z jednotlivých správ ošetrojúceho lekára psychiatra MUDr. Emílie Kráfovej z obdobia od r. 2004 až 2006 (č. l. 302, 309, 316, 339) je zrejmé, že stav obžalovaného je trvalý, prognosticky sa nedá očakávať žiadne zlepšenie stavu, pre trvalosť duševného ochorenia – schizofrénie, **nie je potrebné opätovne skúmať jeho duševný stav**. Trpí poruchami myslenia a poruchami vnímania (počuje hlasy, žije v inom svete, komunikuje s mimozemšťanmi).

Rovnaké skutočnosti boli uvedené aj v písomných správach iného ošetrojúceho lekára – psychiatra MUDr. Jany Dubravskej v období r. 2007 až 2012 (č. l. 351, 353, 474, 476, 490, 498, 502, 504, 510, 514). V rámci podaných správ sa psychiater vyjadril v tom smere, že u menovaného obžalovaného ide o trvalé závažné duševné ochorenie – paranoidnú schizofréniu s výraznými postpsychotickými zmenami. U obžalovaného bola diagnóza paranoidnej schizofrénie pri každom pobyte v zdravotníckom (psychiatrickom) zariadení od r. 1995 potvrdená. **Nakoľko schizofrénia je trvalé, celoživotné duševné ochorenie, skúmanie duševného stavu v zdravotníckom zariadení by s určitou pravdepodobnosťou viedlo k rovnakému diagnostickému záveru.** Zlepšenie sa nedá očakávať a prognóza ochorenia je nepriaznivá, napriek intenzívnej psychofarmakologickej medikácii došlo u pacienta opäť k dekompenzácií ochorenia, čo si opakovane vyžiadalo hospitalizáciu na Psychiatrickej klinike v Nitre. Pre uvedené ochorenie je liečený v psychiatrickej ambulancii s častým ústavným preliečením a je dlhodobo pod clonou neuroleptik. Napriek liečbe u pacienta pretrvávajú reziduálne sluchové halucinácie a paranoidné – persekúčné bludy.

Vo všetkých správach ošetrojúcich lekárov – psychiatrov sa konštatuje, že pacient – obžalovaný Roman Brázda nie je schopný chápať zmysel trestného konania.

- 52 -

Na základe získaných informácií možno jednoznačne uzavrieť, že duševné ochorenie obžalovaného - paranoidná schizofrénia s výraznými postpsychootickými zmenami jeho osobnosti, pre ktoré došlo k prerušeniu trestného stíhania v tejto trestnej veci postupom podľa § 224 ods. 1 Tr. por. s použitím § 173 ods. 1 písm. c) Tr. por., je trvalé a nie je možné očakávať zlepšenie. Je prirodzené, že tieto závery vychádzajú z doteraz zistených a reálne existujúcich poznatkov a odborných vedomostí o tomto duševnom ochorení a možnostiach jeho liečby.

Vzhľadom na povahu, závažnosť a prejavy tohto duševného ochorenia obžalovaného, možno bez dôvodných pochybností predpokladať, že akákoľvek prognóza zlepšenia jeho zdravotného stavu v dohľadnej dobe neprichádza do úvahy, a to ani napriek rýchlemu pokroku vo vývoji medicíny, resp. vedeckému pokroku v tejto oblasti. Ani možné budúce medicínske poznatky týkajúce sa daného ochorenia v nijakom smere neodôvodňujú aspoň čiastočný predpoklad, že by v prípade obžalovaného bolo možné vôbec uvažovať o jeho opätovnom nadobudnutí spôsobilosti chápať zmysel trestného konania v takom časovom horizonte, v ktorom by aspoň v teoretickej rovine mohlo dôjsť k naplneniu účelu trestného konania v zmysle § 1 ods. 1 Tr. por. a k naplneniu obsahu práva na spravodlivý proces z hľadiska jeho záruk vymedzených v čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru.

V tejto súvislosti krajský súd konštatuje, že nemožnosť prejednaní a rozhodnutia veci pre vyššie uvedenú trvalú prekážku a súčasne nedosiahnuteľnosť cieľa, ku ktorému súdne konanie z hľadiska vnútroštátnej úpravy ako aj z hľadiska naň kladených európskych štandardov, má smerovať, by malo byť bez ďalšieho dôvodom na zastavenie konania. Opačný záver by anticipoval ukončenie trestného konania až na moment smrti obvinenej /obžalovanej/ osoby.

Podľa názoru krajského súdu však požiadavka reálneho naplnenia práva na spravodlivý proces v celku a v jeho rámci upraveného práva na prejednanie každej záležitosti v primeranej lehote (v trestných veciach je primeranosť lehoty na prejednanie veci potrebné posudzovať od momentu vzniesenia obvinenia konkrétnej osobe; v danej trestnej veci bolo obžalovanému Romanovi Brázdovi vznesené obvinenie pre uvedené skutky uznesením vyšetrovateľa zo dňa 16.06.1981, ČVS: VV - 38/1976 a zo dňa 04.12.1981, ČVS: VV - 38/1976) vylučuje, aby trestné konanie, o ktorom je bez akýchkoľvek pochybností zrejme, že ho pre existenciu objektívnej prekážky zakladajúcej jeho prerušenie (na ktorej vzniku nenesie obvinená osoba žiadnu vinu), nie je možné skončiť v rámci aktívneho vykonávania úkonov zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdu, bolo voči určitej osobe vedené len z toho dôvodu, že trestno-procesný právny predpis a objektívne právo všeobecne s existenciou takejto prekážky trvalej povahy nespája možnosť jeho zastavenia rozhodnutím príslušného orgánu. Je v priamom rozpore s čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru, aby sa v rámci trestného konania čakalo len na smrť obvinenej osoby ako jedinej skutočnosti, pre ktorú možno trestné konanie

29-

skončí právoplatným rozhodnutím o zastavení konania. V danej trestnej veci by však, vzhľadom na platnú právnu úpravu a pri nerešpektovaní záruk jediným dôvodom upraveným v § 11 ods. 1 písm. d) Tr. por., na vydanie rozhodnutie, ktorým sa konanie končí.

Za daného stavu je preto krajský súd toho názoru, že podľa obsahu čl. 6 ods. 1 veta prvá Dohovoru sú splnené všetky predpoklady na to, aby sa toto ustanovenie Dohovoru vykladalo spôsobom, v zmysle ktorého je v ňom implicitne zakomponovaný príkaz ukončiť trestné konanie v takých prípadoch, v ktorých už za žiadnych okolností nie je možné meritórne vec prejednať a rozhodnúť z objektívne dlhodobu existujúcich dôvodov trvalého charakteru, ktoré nie je možné pričítať k zavineniu obvineného /obžalovaného/ a ktoré, vzhľadom na nedostatok alebo absenciu vnútroštátnej právnej úpravy, nepredpokladajú ukončenie konania skôr, než dôjde k zániku subjektu práv, t. j. smrti obvinenej /obžalovanej/ osoby. Dôvodnosť a nevyhnutnosť takéhoto výkladu bude daná predovšetkým v takých prípadoch, v ktorých už doterajšia dĺžka konania je z hľadiska práva na prejednanie veci v primeranej lehote neprípustná.

V podmienkach právnej úpravy trestného konania v Slovenskej republike bude na základe uvedeného výkladu plne odôvodnená aplikácia § 11 ods. 1 písm. h) Tr. por., upravujúceho dôvod na zastavenie trestného stíhania a ukončenie trestného konania ako takého.

Trestné konanie vo veci obžalovaného Romana Brázdu je vedené vyše 30 rokov. Napriek tomu, že z tejto dĺžky konania pripadá vyše 20 rokov na obdobie, počas ktorého bolo trestné stíhanie voči menovanému obžalovanému prerušené, nie je možné takúto dĺžku konania za žiadnych okolností akceptovať.

Krajský súd v Bratislave si je vedomý tej judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej len samotná neprimeranosť dĺžky konania nie je automaticky dôvodom na zastavenie trestného stíhania podľa § 11 ods. 1 písm. h) Tr. por. a tento záver nie je možné vyvodiť z úpravy čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Avšak v tomto smere sa v rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vyskytli výnimky, pri ktorých boli z jeho strany zohľadnené osobitosti konkrétnej prejednávanej veci. Na ich základe Najvyšší súd Slovenskej republiky akceptoval závery súdu nižšieho stupňa, pre ktoré došlo k zastaveniu trestného stíhania z dôvodu neprimeranej dĺžky trestného konania postupom podľa § 11 ods. 1 písm. h) Tr. por. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.10.2008, sp. zn. 3Tost 13/2008 a zo dňa 16.05.2012, sp. zn. 1Tost 12/2012). V naposledy uvedenom uznesení Najvyšší súd Slovenskej republiky okrem iného konštatoval, že príslušný výklad právnej normy aplikovanej súdom prvého stupňa (smerujúci k zastaveniu konania z dôvodu uvedeného v § 11 ods. 1 písm. h) Tr. por. pre neprimeranú dĺžku konania s ohľadom na záruky obsiahnuté v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1

- 530 -

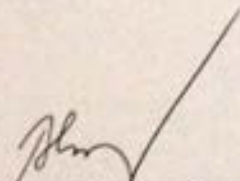
Dohovoru) v konkrétnych okolnostiach prípadu je zákonne akceptovateľný a nie je popretím jej účelu, podstaty a zmyslu.

V tejto súvislosti krajský súd poznamenáva, že v danej trestnej veci k extrémnej dĺžke vedeného trestného konania pristupuje vyššie uvedená okolnosť, pre ktorú nie je možné trestnú vec obžalovaného Romana Brázdu prejednať, na základe čoho dochádza nielen k porušeniu práva na prejednanie veci v primeranej lehote, ako jedného z práv tvoriacich obsah práva na spravodlivý súdny proces, ale k porušeniu práva vymedzeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru ako celku.

S prihliadnutím na vyššie uvedené skutočnosti a citované ustanovenia, krajský súd rozhodol tak, že podľa § 231 ods. 1 Tr. por. z dôvodu uvedeného v 223 ods. 1 Tr. por. v spojení s § 11 ods. 1 písm. h) Tr. por. per analoგიam, trestné stíhanie obžalovaného Romana Brázdu pre skutok uvedený vo výrokovej časti tohto uznesenia, zastavil.

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu je prípustná sťažnosť do troch dní odo dňa jeho oznámenia prostredníctvom Krajského súdu v Bratislave na Najvyšší súd Slovenskej republiky. Sťažnosť má odkladný účinok..

Krajský súd v Bratislave
v Bratislave, dňa 30.1.2013

JUDr. Magdaléna Blažová
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: